

- 1. Část = Jak to začalo
- 2. Část = Klub družiny „Lišek“
- 3. Část = PTO. „VOLNÝ NÁROD“
- 4. Část = Junáci „VOLNÝ NÁROD“
- 5. Část = Pionýři „25“
- 6. Část = Znovu Junáci „VOLNÝ NÁROD“

1966

1968

1992

2014

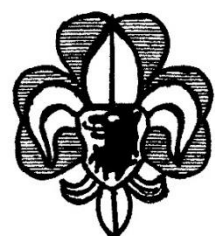
Cesta k „VOLNÉMU NÁRODU“ „25“

a putování po ní.

„PŘÁTELSTVÍ JE ROVNOST“

Dlouho, dlouho již přemýšlím napsat něco, co by osvětlilo můj zájem o skauting, moje touhy založit oddíl a provádět s ním něco, o čem jsem se dočítal jako hoch v dobrodružných románech Jaroslava Foglara, J. Nováka, E. T. Setona, V. Zíky a jiných autorů.

Velký impuls jsem dostal po přečtení KNIHY O DVOJCE, kterou sestavil můj velký vzor Jaroslav Foglar – Jestřáb a která mě přímo učarovala a vlastně i ukázala, co vlastně chci.

Pokusím se tedy zde vypsát moji cestu za splněním mého velkého snu, jak to vlastně doopravdy bylo. Složit a slepit ty malé střípky v ucelený křišťálový pohár, ze kterého by mohli i jiní pít. (Dovoluji si použít část citace z motta E.T. Setona. „Snad mi bude prominuto!“).

Začínám psát CESTU K VOLNÉMU NÁRODU A PUTOVÁNÍ PO NÍ.

Narodil jsem se 23. 9. 1947 v Aši a asi osudem mi bylo určeno, že jsme se v roce 1949 přestěhovali do Holýšova – Horní ulice a po několika měsících o pár ulic stejného města níže a to do ulice Husovo. No snad každý pochopí, že z toho si nic nepamatuji.

Husova ul. padesátých let

A teď již přichází chvíle, kdy jsem začínal rozum brát, a vybavují se mi jakési vzpomínky na příhody, které snad nastartovaly moji další životní dráhu vedoucí k Volnému národu.

V Husově ulici (dále jen Husovce) to kypělo dobrodružstvím. Holýšov byl klukovsky rozdělen na dvě části. Horejšáky a Dolejšáky. Tyto dvě čtvrti mezi sebou sváděly nelítostné boje. O tom ale psát nechci. Toto téma již bylo popsáno v knize Půlstoletí Volného národa.

K velkým dobrodružstvím sváděl i komplex lískami zarostlých roklí, blízkosti lesů, řeky a vůbec přírody kolem města.

Lišínské jezírko, později "Jezerní kotlina."

O klukovské party v Husovce a jejího okolí nebyla nouze. I tyto party mezi sebou vedly různé „války“, sportovní souboje a obchody.

Ale k věci již.

MOJE PRVNÍ STANOVÁNÍ

Můj bratr Láďa, který je o 4 roky starší a rodiči mu byl přidělen nesnadný úkol mého opatrovnictví, mě tedy tahal všude s sebou a já se od raného věku měl možnost seznamovat s životem zdejších výrostků. A bylo mi asi 5 roků, když se několik těchto výrostků domluvilo na přespávání ve stanu. Samozřejmě že se mnou pro tuto akci nebylo počítáno, což mě, jak si vzpomínám, velmi ranilo. Doma jsem řval a řval, až jsem si přespání vymohl. Naši mě tedy navečer uložili do stanu, který byl postaven asi 50 metrů od našeho bytu, pod svahem u jedné rokle a já, od řevu ještě vzlykající, jsem nádherně usnul. No a ráno jsem se probudil doma

v postýlce, kam mě naši vzápětí po usnutí přenesli. Zradu, kterou jsem nemohl strávit, jsem dal opět najevo strašným řevem. Tak tedy skončilo moje první stanování.

ZASE O KRŮČEK DÁL

Mé první spaní ve stanu tedy nedopadlo dobře, ale ve mně to přeci jenom zajiskřilo. Asi mě ohromil ten pocit usínání pod stanovou plachtou a možná, že se již v mé mysli spřádaly další plány, jak tohle zopakovat.

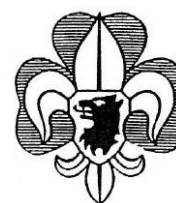
Zatím náš dětský život probíhal ve hrách na vojáky. Láďa vždy každému vymaloval krásné výložky, které jsme si přišpendlili na ramena. Na mne bohužel vyšly vždy jen výložky vojína, ale i tak jsem byl rád. Ostatním se vždy podařilo získat nárameníky od staršiny výše. Přípravy scénáře – boje proti Němcům – se domlouvaly vždy cestou na Višňovku a do lesa. Každý dostal nějakou tu úlohu, jen na mne vždy padlo: „Zastřelen, nebo zraněn při prvním útoku Němců“. Tuhle roli jsem vždy bravurně sehrál a tehdy mě vůbec nenapadlo, že jsem byl z boje vyřazen proto, abych tyhle války nějak jinak nekazil.

"Mamuťák" na "Višňovce."

SEZNÁMENÍ S LILÍ

Jednou však přišel den, který v mé duši cosi nastartoval. To bratr mě vzal na průzkumnou výpravu do bývalých zajateckých lágrů, které stály na druhém konci Holýšova.

Joj, jak jsem byl šťastný, že se Láďa smiloval a vzal mě s sebou. Budovy to byly již polorozpadající se, obrostlé křovinami a kopřivami. Zanedlouho jsme se dostali ke stavení, které se zdálo být to nejzachovalejší a až později jsme se dozvěděli, že před zákazem zde měli klubovnu holýšovští junáci.

Obcházíme budovu hledající místo, kudy vniknout dovnitř. Posléze nacházíme okno, které je otevřené. Jím se dostáváme do většího sálu, a když se v přítmi rozkukáme, uvidíme na jedné čelní stěně v barvách vymalovanou velkou skautskou lilii. Byl to pro mne ten nejkrásnější obrázek a nesl jsem si ho v sobě až do večera a usínal jsem s ním v mysli.

Lágr

POTKAL JSEM RYCHLÉ ŠÍPY

„Hele co jsem ti přinesl“, ozval se jednoho dne brácha a v rukách držel časopis, na jehož titulní straně byl obrázek s pěti hochy, kteří spouští na provaze ze skály žlutovlasého chlapce ve žluté košili a dychtivě za ním hledí. Název časopisu jsem ještě přečíst neuměl, a tak to Láďa pro mě přečetl sám - 60 VESELÝCH I VÁŽNÝCH PŘÍBĚHŮ - RYCHLÉ ŠÍPY. Začal jsem v časopisu listovat a nemohl jsem se nabažít. Podle komiksových obrázků s mluvicími obláčky jsem odhadoval děj a tak to šlo stále dokola. Pak

nadešel den, kdy Láďa musel časopis vrátit a já brečel jak želva. Několik dnů jsem chodil jako bez ducha, tak se mi po Rychlých šípech stýskalo. Asi za tři dny se Láďa doma objevil opět s oním časopisem se slovy: „Tady je máš a jsou tvoje“. Takovou radost jsem do tohoto dne ještě nezažil. Chudák Láďa pro mě vyšmelil (vyšmelit = vyměnit) časopis za svojí milovanou vzduchovou pistoli.

Pak se u nás začaly objevovat časopisy JUNÁK, VPŘED A MLADÝ HLASATEL. Ve všech se nacházely příběhy Rychlých šípů a jiné skautské seriály, povídky, junáci v těch nádherných krojích s klobouky a vlastně vše co jsme tehdy obdivovali. Škoda jen, že tyhle časopisy byly

zakázané a pouze mezi námi kolovaly. Museli jsme je tajně shánět, což bylo velmi obtížné, ale o to zajímavější.

V našich duších a srdcích se začalo něco dít. Byla to předzvěst něčeho....?

Tyto časopisy nám otevíraly pohled do úplně nového rozměru dětského života a v nás se probouzela touha po dobrodružství, touha prožívat něco podobného, co jsme v časopisech viděli a četli.

TÁBOŘÍME U MERKLÍNSKÉHO RYBNÍKA

Nevím přesně, v jakém roce to mohlo být, neboť o této akci není nikde žádný záznam. Muselo to být někdy o prázdninách v roce 1956. Usuzuji tak podle toho, že v kronice Družiny lišek není o tomto podniku žádný záznam, ale na druhé straně se jí již zúčastnil Jarda Skružný, který členem D.L. byl. Tedy jakési mezidobí před vznikem klubu.

Zkrátka a dobře. Jednoho dne nám rodiče oznámili, že bychom mohli jet se sousedem p. Cejpkem hlídat pionýrský tábor ROH, který stál u Merklínského rybníka a zrovna se v něm střídaly běhy. Byl na to týden a bylo potřeba tábor nejenom ohlídat, ale i připravit pro pobyt nových účastníků.

Rozbušila se nám srdce nad tímto neočekávaným dobrodružstvím a hned jsme začali spřádat plány. Pan Cejpek souhlasil, že si můžeme sehnat ještě nějaké kamarády, kteří by se tohoto podniku mohli zúčastnit s námi. Nakonec se nám podařilo sehnat jenom Jardu, což je další důkaz že klub D.L. ještě nebyl ustaven, protože jinak by jel určitě i Míra Kasal nebo Venca Kobes. S p. Cejpkem ještě odjížděl jeho syn Karel a dcera Nina. Ta si s sebou ještě vzala naši sestřenicí Lídu Hašků a počet táborníků byl uzavřen. Nemohli jsme se dočkat odjezdu a ani nevím, jak jsme se najednou ocitli na tábořišti. Bože, to byla nádhera. Na lesním palouku stála podkova jehlanů na podsadách, uprostřed stožár na vlajku, nástěnka, polní kuchyně a další táborové atributy. Prostě takové vyobrazení se nám zjevilo. Zrovna takové, jaké jsme vidali ve skautských časopisech. Zlatým hřebem pak byly tři kánoe, které se klidně pohupovaly na jemných vlnkách rybníku, přivázané k dřevěnému molu. Byl to sen? Nemohli jsme tomu uvěřit. Do reality nás vzápětí vrátil přísný hlas p. Cejпка a „vojna“ začala. Náš chlebdárce se začal projevovat jako despotický tyran. Hned jsme museli začít něco dělat. Uklízet celý tábor, vyprašovat a větrat slamníky, neustále nosit dřevo do kuchyňských kamen a pomáhat v kuchyni a další jiné činnosti. Když nebyla zrovna nějaká práce, museli jsme všichni na borůvky nebo maliny pro Cejpkovic rodinu. Píši, že všichni. Opravdu všichni až na Ninočku, která nemusela dělat nic. No, tak to nás asi žralo nejvíce. Večer jsme padali unaveni do stanů na kavalce, aby se druhý den opakovalo to samé. O lodičkách jsme si mohli nechat jenom zdát. Přesto jsme zde ale byli šťastní. Vždyť jsme poprvé tábořili.

Předposlední den se p. Cejpek smiloval a nechal nás v podvečer jezdit na kěňách. On si vzal k sobě Ninu a Lídu, Jarda vytvořil posádku s Karlem no a bráchovi jsem zbyl já. Tak ať to bylo předtím jakékoliv strádání a utrpení, tahle akce vše zahladila a panu Cejpkovi bylo veškeré naše utrpení a příkoří páchané na nás odpuštěno.

Tak jako jsme se znenadání ocitli na táboře, tak jsme se ocitli doma ve svých příbytcích, plni dojmů z nenadálého dobrodružství.

To co mělo již brzy přijít, tušil jen málo kdo. Přesto se tak už stalo a již to klepalo na dveře.